

בשנור

ידיעות קיבוץ הזרע - יד' באב התשע"ח - 26.07.2018

כשרודא פגש את וילפריד | עמוד 3
דברים מפתחת התערוכה במוזיאון

כמה עולה בול לקפריסין? | עמוד 6
אורי חץ, ההפלגה וצב קטן בדרך

מהנעשה בקיבוץ | עמוד 8
עדכונים קצרים על האירועים האחרונים

צריכת חשמל חכמה | עמוד 10
המוטיבציה והחשיבות מאחורי המיזם

תוכן עניינים

- 3 | רודא מבקר את וילפריד**
/ ארן ריילינגר
/ עודדה ריילינגר
- 4 | פינת התובנה / בועז בש מרץ'**
- 5 | חם על הירח**
- 6 | קיבוץ, בני קיבוץ וכל השאר...**
/ איריס רפאלי
- 6 | כמה עולה בול לקפריסין?**
/ אורי חץ
- 8 | מהנעשה בקיבוץ**
אירועים שהתרחשו לאחרונה בקיבוץ
- 10 | צריכת חשמל חכמה במשקי הבית**
/ דניאל רענני, מנהל פרויקט צריכת חשמל חכמה
- 11 | בדיחת השבוע / ספי מנור פלג**
- 12 | יומני הריצה**
/ בועז בש מרץ'
- 13 | יצירה מקומית**
טלפני, טלפני, כדי שלא אדאג לך / יעל כרמי
איורים / שבתאי פרידמן
- 14 | היה היה - מים שנשפכו לריק יפרו שדה וגן**
- 16 | שו"ת**
דני נהב בשיחה עם אוריאל בן צבי

מערכת בשער

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

המערכת: איריס רפאלי, ארן ריילינגר, עודדה ריילינגר, בועז בש מרץ', אורי חץ, מוריה וילדי המרחב הבוגר, דניאל רענני, שבתאי פרידמן, יעל כרמי, יעל טיקטין, נעה אלבוחר, צוות הארכיון, דני נהב, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: אנה אבריאל

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

ת/צ/ת /צכ/א/י תרבות

יולי כמעט מאחורינו זה הזמן להודות:

לדיוויד וראומה ריילינגר על הסרט שהכינו על "רודא" במלאת 100 שנים להולדתו, ותערוכה שלו שנפתחה במוזיאון וילפריד.

למור בקיש, דני שמע, רועי שחורי וכל הח"צניקים שגויסו ליום שישי מגלשות בח"ץ - לאירוע מושקע, יפה וכיף שכולם נהנו. מהמוזיקה של אלי קליר, וכל מי שהכין, מזג, והשקיע.

ובהמשך:

- 27.7.18 - ט"ו באב בדשא של בית וילפריד - בעיקר שירי אהבה
- 28.7.18 - "הגובעטרון" במושבת יקנעם. מופע מועצה ללא תשלום
- 2.8-31.7 - הצגת "בוסתן ספרדי" - הצגה של המועצה שמשותפים בה רבים מאנשי המועצה, וגם לנו חלק נכבד ביותר - דניס מביימת, איריס שלו הורן מפיקה ראשית, סיון אבריאל שלו מלבישה, שחקנים ורקדנים: רן סולומון, ננסי פלד, איציק שיטריי, הגר ראובני, דני נהב, דני שמע, מיקי שמע, יותם שחורי, לוטם אלישב, נעמן ברקאי.
- 3.8.18 - הרצאה במועדון לחבר - ונוס - אהוד דור
- 10.8.18 - זהר אשדות בגבעת עוז מופע מועצה ללא תשלום
- 16.8.18 - מפגש במועדון על פליטים אפריקאים בישראל
- 16.8.18 - חיים משה באליקים מופע מועצה ללא תשלום
- 23.8.18 - דני סנדרסון בשדה ליד האולם בעין השופט (30 ש' כרטיס)
- 30.8.18 - "איפה הילד" במשמר העמק מופע מועצה ללא תשלום

רודא מבקר את וילפריד

לרגל פתיחת התערוכה של רודא, האומן המקומי החשוב שלנו, אנחנו מביאים כאן תמונות מהאירוע וכן את דברי הפתיחה של ארן ועודדה

/ ארן ריילינגר

הזאת, התחלנו לחפש, לצלם, לקטלג, לשמר ובעיקר לדאוג ולנסות שהדברים לא ייעלמו, אלא יישמרו, ייזכרו ויתועדו גם עבור הדורות הבאים. אז יש סרט, ועשינו עליו ערך יפה בוויקיפדיה ויש קטלוג וצילום של הרבה יצירות, שעל חלקן בכלל לא ידענו, והתחלנו להביא ציורים לשימור, ויש עוד תכניות לעתיד, להמשיך עם הפרויקט הזה, שימור שמו ויצירתו של רודא ריילינגר. כי מגיע לו ומגיע לנו שיזכרו אותנו, כמי שעשה ויצר ותרם כל כך הרבה, ולימד וחינך דורות שלמים לאהוב ולהעריך אומנות.

היום בפתיחת התערוכה הזאת, נסגר גם סוג מעגל. אמנם מטבע הדברים היא כוללת רק פסיק מיצירתו, אבל כמו שרותם אמרה, היא מקווה שזה יעורר סקרנות. אבל מה שיותר חשוב זה עצם קיום התערוכה הזאת כאן, בקיבוץ שלו, שבו הוא יצר ותרם לו כל כך הרבה מכישרונו, שהיה תמיד כל כך חרד לו ואכפתי למה שקורה בו. כאן במוזיאון בית וילפריד בלב הקיבוץ, שפעם, כשהייתי ילד, אני זוכר אותו כל שבת מלא מבקרים. הייתי הולך עם אבא לתערוכות שהוצגו פה, שלפעמים אהב ולפעמים לא, אבל תמיד היה מנומק, מקצועי ומלומד, גם בביקורת שלו. אז זה שהיום נפתחת פה תערוכה שלו, זה אולי התבקש אבל זה לא מובן מאליו. ולכן תודה גדולה לכל העוסקים במלאכה, ובראש וראשונה לרותם, מנהלת המוזיאון, בולדוזרית אמיתית שלקחה את זה כפרויקט חייה. מי ייתן ותערוכה זו תגשים את ייעודה ואת ייעודו ושאירתו של אבא שלנו. קיבוץ, מקום, אנשים, ילדים, אמנות, יצירה, הכל משתלב יחד למקום שטוב לחיות בו וטוב לבוא אליו.

בזמן האחרון זה קורה לי יותר, אני חושב על אבא שלי יותר. הזיכרון שלו חשוב לי יותר, היצירה שלו יקרה לי יותר, אני מתגעגע אליו יותר.

היום כבר אין לי ספק, אני יודע בוודאות. אם היה מישהו שהשפיע עלי יותר מכל, היה זה הוא. אני זוכר את החיפוש המתמיד שלו אחר יופי ואסתטיקה בכל מקום, בכל דבר. את הכאב והתסכול שחש כשהיה נתקל במפגע אסתטי כלשהו. הייתי הולך איתו כאן, ברחבי הקיבוץ, והוא היה עוצר ומסביר לי על בניינים, וגם על דברים הרבה פחות בולטים, כמו למשל סתם עמודי תאורה, איך דברים צריכים להראות, או יותר נכון איך לא להראות. הוא באמת שאף לסביבה הרמונית ויפה, עם שילוב מתמיד של אומנות בכל מקום אפשרי, כמו שרואים לפעמים באירופה. הוא בעצם רצה סביבה שהיא כולה סוג של יצירת אומנות פרקטית. לכן גם כל כך נלחם על מקומו וחשיבותו של האמן בקיבוץ. הוא חשב והאמין שקיבוץ, כמו גם כל מקום אחר, חייב להיות עשיר ביצירה, כל יצירה. לא רק אומנות פלסטית. גם מוזיקה, תאטרון, צילום, כתיבה, כל ביטוי יצירתי שהוא. מאז הוא מלווה אותי בכל מקום שבו אני הולך וכל מקום אליו אני נוסע וכל דבר אותו אני רואה או חווה. תמיד אני חושב עליו. איך היה אוהב את זה, איך היה שופט את זה, האם היה מעריך את זה או בז לזה. השיפוט שלו היה מחמיר אבל זה לא היה סתם. הוא אהב איכות ואהב שלמות ודרש אותן קודם כל מעצמו, בכל דבר שעשה ויצר. והוא יצר הרבה. מה זה הרבה, המון. מכלול היצירה שלו עצום ורב. עשיר, מגוון, משתנה, מתפרש על פני חצי מאה, פזור על פני הארץ כולה וגם בחו"ל. ציור, רישום, פיסול, תבליטי קיר, אנדרטאות, חדרי זיכרון, תפאורות ותלבושות תאטרון, כל כך הרבה דברים במגוון חומרים בהם חיפש תמיד אחר ביטוי ושילוב של צורה ויופי עם אמירה ותוכן. איך לצקת את שני אלה לכדי מכלול אחד שיהיה שלם איתו. לעיתים היה מתייסר. כן, הקלישאה הזאת על אמן מיוסר הלמה אותו לפעמים. הוא היה אמן. באמת אמן.

בזמן האחרון, בשנים האחרונות, זה פתאום קרה. התחלנו להתעורר. להתעניין ביצירה שלו הרבה יותר. המובן מאליו שהיינו שרויים בו כל השנים, שהדברים קיימים ולא משנה איך ואיפה, השתנה בחיפוש ואיתור עבודות שלו בכל הארץ. הבנו שזה ממש לא מובן מאליו. השנים עוברות, האנשים עוברים, וגם ליצירות אומנות לא מובטחים חיי נצח. אם לא מודעים לקיומן, דואגים להן, שומרים עליהן ומשמרים אותן, הן פשוט יתכלו וייעלמו מן העולם. לכן, גם בזכות התערוכה

תמונה מאירוע פתיחת התערוכה, צילמה: אבישג כץ ריילינגר.

/ עודדה ריילינגר

האומנותית? גם אני שאלתי אך לא קיבלתי תשובה. לפחות ככה אצלי בבית נשאר כל התמונות במקומן, אחרי שכבר התכוננתי נפשית לכמה חודשים עם קירות ריקים שתקועים בהם מסמרים בלבד...

אני מודה מאוד מאוד לרותם על הבחירה המפתיעה והאמיצה, על חדוות העשייה של תערוכה ראשונה בשבילה. לגליה על עזרתה, תמיכתה והליווי האומנותי האישי שהשקיעה ברתם ובתערוכה בכלל.

תודה גדולה גם לצוות הנשים מהזורע שעובדות כאן יום יום ומשקיעות מכוחן כדי שהבית הזה ימשוך אליו רבים וטובים.

בהצלחה, עודדה.

אני מרגישה את רודא מרחף כאן מעלינו ושואל: מה נזכרתם? במשך שנות מחלתו הארוכות והקשות רודא ייחל לתערוכה כאן בבית הזה. הוא ידע שימיו קצרים אבל לא העז להציע, לבקש.

לפני 9 שנים יובל דניאלי, חבר וידיד של רודא בחייו, הרים את הכפפה וערך לרודא תערוכה יפיפיה בגבעת חביבה. כל החברים שנסעו לפתיחה שאלו: למה זה לא אצלנו?

אז הנה פתאום היום, פתאום עכשיו, הגיעה תשובה. דווקא רתם שכלל לא הכירה ולא ידעה עליו, אך איכשהו ראתה את עבודותיו על קירות בקיבוץ, החליטה באומץ של מי שזו לה פעם ראשונה, להקים תערוכה לרודא.

למה מוצגות בה דווקא רק עבודות מתחילת דרכו

רתם לבנון, אוצרת התערוכה: "חלל זה היה חדר הקריאה של הקיבוץ. הוא נחנך בשנת 1951. על הקיר היה ציור של רודא, שמופיע בתמונה המוקרנת. כנראה שבאזור שנות ה-60 או ה-70 הציור כוסה. לצורך התערוכה החיינו את הקיר וגם קצת את החדר. החזרנו ריהוט מקורי ושטיח, כפי שהיה בשנים הראשונות". צילמה: רתם לבנון.

פינת התובנה - בלבול מושגים

/ בועז בש מרץ

קיים בלבול לגבי המושג "אומץ"

- אומץ אינו אופן ההתנהלות במצב מפחיד/מסוכן שאתה יצרת - זוהי פזיזות
- אומץ אינו אופן ההתנהלות במצב בו אינך מבין את ההשלכות של מעשיך - זוהי טיפשות
- אומץ אינו פעולת חוסר ברירה אותה אתה מבצע על מנת להציל את עצמך - זוהי הישרדות
- אומץ הנו מעשיך נוכח מצב מפחיד/מסוכן בו הנך מבין את מחיר הסיכון האפשרי לעצמך אולם אתה פועל בכל זאת, על מנת להגן/להציל אחרים.

כמו כן קיים בלבול בין התפישה כי "אני חייב" או "צריך" משהו (או "חייב" לעשות משהו) לבין "אני רוצה". ברוב המקרים אנו "רוצים" ולא באמת "חייבים" או "צריכים". שווה לבדוק במצבי אמת שכיחים.

תמונה מאירוע פתיחת התערוכה, צילמה: אבישג כץ ריילינגר.

תמונה מאירוע פתיחת התערוכה, צילמה: אבישג כץ ריילינגר.

חם על הירח

ביום שישי יתרחש ליקוי הירח הגדול האחרון בישראל במאה הנוכחית. בשעה 21:24 יתחיל כדור הארץ להטיל את צילו על הירח המלא. שיא הליקוי יהיה ב-23:22 והאירוע כולו יסתיים בשעה 01:19. אתם מוזמנים להציץ לשמיים, להנות ולזכור שעבור רובנו, זה אירוע של פעם בחיים!

התמונה המצורפת צולמה בטלסקופ בסדנה בשם "הולכים על הירח" שהתקיימה בבלפוריה. את הסדנה מארגן גוף בשם "מדעים בעמק" שהוקם לעידוד לימוד החלל בקרב ילדים. ההדרכה מועברת על ידי הזוג גיא ומרינה חץ. גיא הוא גם אחיו של אורי שלנו והדימיון בולט ותורם לתחושת הקרבה במפגש. **מומלץ!**

קיבוץ, בני קיבוץ וכל השאר... / איריס רפאלי

את דרכו הקיבוצית, אך לא כל צעיר מסוגל/יכול ללמוד לימודים גבוהים. כנראה שיש כאלה ביננו שחושבים שצריך לקבל לקליטה רק אנשים לפי תלוש המשכורת שלהם, ואני חושבת שקודם כל צריך להתייחס לכל בן או בת שלנו שמעוניין להיקלט בתור אדם שעובד, תורם ושותף חברתית ורק בשלב השני להתייחס לכסף.

אני רוצה להאמין שכולנו רוצים את הבנים והבנות בקיבוץ ומנסים כל אחד בתחומו לקרוב ולתת הרגשה של שייכות הבנה וקירבה למרות כל האילוצים שישנם. לא כל דבר נמדד רק בתקציב וכסף. כשקוראים/שומעים ומרגישים שהבנים שלנו חשים שפולטים אותם - זאת הרגשה גרועה שאנחנו יכולים לשנותה על ידי כמה פעולות:

- להחליט שהצעירים שלנו זה משאב שצריך להשקיע בו.
- לבצע רוטציה בניהול הועדות - צעירים, קליטה, דירות.
- לקבוע מדיניות שועדות אלו צריכות להשלים אחת את השנייה ולעבוד במשותף.
- להכניס צעירים לתוך הוועדות למרות שאין להם מעמד של חברים על מנת לשמוע ולהשמיע.
- ולפני שאנחנו מכניסים קליטה שאינם בני קיבוץ, לאמץ את הפתגם "עניי עירך קודמים" - כי היום זאת משפחה שבנה/ביתה עזבו... מחר זה צעיר אחר, ובסוף זה יכול לפגוע בכולנו.

שבת שלום

בהזרוע נכון להיום יש ועדת צעירים שכשמה כן ייעודה - לשמש כתובת לצעירים מגילאי 21-30. כמו כן יש ועדת קליטה, שמוכנה לדבר עם צעירים שהגיעו לגיל 30 ובכוונתם להיקלט בקיבוץ.

הבעיה מתחילה שאין כל קשר/תקשורת/חפיפה/תאום בין שתי הועדות. בפועל, ועדת צעירים אינה מכוונת את הצעירים בנושאים הקשורים לקיבוץ - כמו לימודים, עתודה, מקומות עבודה. כפועל יוצא גם אין כל הכנה, הכוונה או התייחסות לשכבת גיל זאת בנושאי קליטה ושילובם בקהילה.

צעירים של היום, כפי ששירז כתבה, פונים ללימודים, מקימים משפחות או עובדים במגוון עבודות, ולנו כקהילה ששואפת לקלוט צעירים יש אינטרס ברור להשקיע בבנים ובבנות שלנו, לתת להם אפשרויות ותנאים מועדפים על פני נקלטים שאין להם קירבה לקיבוץ.

בתרבות אני כל הזמן עובדת עם צעירים שיוזמים, משקיעים ותורמים רבות בחגים, אירועים וכל פעילות תרבותית קהילתית שקיימת. הצעירים שלנו כל כך רוצים קשר לקהילה ולהיות שותפים פעילים במקום בו הם חיים - במקום שבשבילם הוא הבית.

כל ענף שהשכיל להציע מקום עבודה למסיימי שרות צבאי נוכח לדעת עד כמה צעירים אלו רציניים, מוכשרים חכמים ומוכנים לתת את הכל על מנת להצליח.

אני מניחה שכל הורה רוצה לראות את ילדיו מצליחים ומסודרים ובקרבנותו, ואם אפשר ממשיכים

כמה עולה בול לקפריסין?^{*} / אורי חץ

נמצאים במסגרות החינוכיות הרגילות וכי לרוב אנחנו נותנים פתרון מידי לנערים שצריכים רוצים לצאת מהבית ואו שאינם יכולים רוצים להישאר במסגרת הבית ספרית (בהזדמנות אפרט קצת גם על פרופיל הנערים שמגיעים אלינו ובאותה נשימה, בגלל הפסקה האחרונה, אני רוצה להדגיש שלא מגיע לפה נוער עם פרופיל עברייני מכל סוג שהוא).

לאורך השנה אנחנו עומדים על קבוצה שבד"כ מונה, במקרה הטוב, 8 חניכים, אבל יכולה גם להיות מורכבת מפחות (היו גם תקופות שעבדנו עם שניים שלושה חניכים). בקיץ אנחנו מכוונים לקבוצות שמונות בין 12-15 חניכים ובתקופה הזו גם צוות המדריכים גדל והתכנית הופכת להיות הרבה יותר אינטנסיבית.

כמו שצינתי, אנחנו לא מקבלים באופן אוטומטי כל פניה, ויש לנו דרכים שונות לבחון לעומק את היכולת שלנו לעזור ולתרום למטרות של הנער ומשפחתו. בסופו של דבר כדי להגיע לתכנית יש צורך בתשלום גבוה ואנחנו לא יכולים לעזור גם בכל סוג של פניה (למשל, אנחנו לא יכולים לטפל בנושא התמכרויות לחומרים מסוכנים, זה גם

מופיע כסעיף מול חוזה השכירות של הקיבוץ).

הנערים שיגיעו לכאן קודם כל בוחרים להגיע, וזה משנה לחלוטין את כל אופי מערכת היחסים. בסופו של דבר אנחנו מבקשים מהפונים אלינו להתנתק לשלושה חודשים מהחיים המוכרים, להתנתק מהמשפחה, המסגרת החינוכית שאליה הם משתייכים, להתנתק מהחברים, מהמחשב, מהתחביבים החוגים וכו' ולהגיע לארץ שלא מצטיירת הכי "יפה" בתקשורת העולמית, שמדברים בה שפה מוזרה והפער התרבותי הוא רחוק מכל הסבר שנשמע הגיוני. ובאותה נשימה, החניך יודע שהוא הולך לעבוד קשה, להיות מאותגר ברמה פיזית ומנטלית ובסוף התקופה לא מובטחת שום הצלחה. בקיצור, זו לא חופשה בישראל...

בהרגשה שלי, תוך כדי כתיבה, אני מרגיש שכל פסקה מעלה עוד ועוד נושאים שאני יכול לכתוב עליהם, אבל נעה כל הזמן מבקשת ממני לקצר, אז מה עושים במשך עשרה שבועות בישראל ולמה כ"כ כיף לקחת חלק בתכנית, אפרט בכתבה הבאה, שבעזרת השמש תהיה בעוד שבועיים.

^{*} התחכמות שלי, מצטער הייתי חייב - [תבדקו ביוטיוב](#).

כדי להכניס קצת עניין בסדרת הכתבות, הפעם אני כותב על יאכטה בדרך חזרה מקפריסין לישראל. מה פתאום יאכטה, ומה פתאום קפריסין? אז המחשבה הראשונית היתה לקבל השראה מאחד ה"הייליטיס" של התוכנית, שייט לקפריסין, בפועל, הדבר היחידי שקיבלתי זה מחלת ים...

אני רוצה להזכיר שעד כה סיפרתי לכם איך התחלנו והקמנו עמותה, סיפרתי לכם על שון כרמלי שעל שמו נקראת התכנית, הקבלה וההתמקמות שלנו בקיבוץ, על ההכנות לקראת קליטת החניכים, קצת על אנשי הצוות (לא כולם, אל דאגה יסמין נגיע גם אליך...) ובכתבה היום אני רוצה להתחיל לספר על השלבים המקדימים וגיוס החניכים כדי שבכלל יתקיים מפעלנו.

כדי שבכלל נתחיל לעבוד עם בני נוער, וכדי שבסוף החודש נקבל משכורת, אנחנו צריכים להצליח לשווק את התכנית לקהל היעד, וזהו "by far" האתגר האמיתי.

אפשר לחלק את המאמצים לשלושה תחומים:

המדיה הדיגיטלית על סוגיה ורשתותיה השונות. (באנרים באינטרנט,

חברות פרסום, מנועי חיפוש, רשתות חברתיות וכו').

כנסים ויועצים שעושים שיווק פרטני. (תחום שפחות מוכר בארץ, אבל מאוד מפותח בארה"ב - שם עיקר קהל היעד שלנו). מה שנקרא "מפה לאוזן" ודרך המלצות חברים. (זה פשוט עובד, "אורי שמענו שאתה באיזה תכנית לנוער מחו"ל אז יש לנו איזה משפחה בארה"ב שמחפשים תכנית לילד שלהם...") כמובן שאפשר להמשיך לפרט על כל אחד מתחומי השיווק בנפרד, אבל בסופו של דבר הם כולם משרתים את אותה מטרה; להגיע ולעניין בני נוער בגילאים המתאימים (בני 14-18 בתכנית לצעירים, בני 18-22 בתכנית הבוגרים) ולקלוט אותם אלינו לתכנית בישראל.

גם את הפעילות השנתית שלנו אפשר לחלק לשניים (היום אני בקטע של חלוקות, כנראה גם מושפע מהמשמרות על הסירה או משהו כזה) הפעילות השוטפת לאורך השנה ופעילות הקיץ.

במאמר מוסגר אני אציין שהמחשבה הראשונית הייתה לייצר תכנית שמורכבת משלוש או ארבע קבוצות עצמאיות שמגיעות אלינו במהלך השנה. אבל המציאות שחווינו היא שבמהלך השנה קשה לתזמן הגעה של נערים בעיקר בגלל העובדה שהם

צב קטן, סיפור גדול / אורי חץ

כבר עברנו מאה מטר מהשק, אבל באמת קיוויתי למצוא אותו. בעודי מכוון את הסירה לנקודה, אז אני קולט שבכלל משמאלי (40-50 מטר) צף השק במים, כשאנחנו מתקרבים, אני רואה שתפוס על השק משהו שנראה כמו אצטרובל (וקצת מתאכזב) ובעזרת מוט שנמצא על היאכטה, אני שולף את השק מהמים ולהפתעתי בתוך החבלים מסובך צב קטן. איזו התרגשות. בעזרת סכין אנחנו חותכים את החבלים שמלופפים סביב הגפיים והצוואר, הצב הקטן מותש לחלוטין ופצוע בחתכים באחת הגפיים וכמעט שלא זז. החלטנו שחייבים לקחת אותו למרכז להצלת צבי ים במכמורת.

תיעדנו את המיקום המדויק של האיסוף (50 ק"מ מחיפה), הנחנו את הצב בדלי וכאשר הגענו לטווח קליטה, התקשרנו לספר להם ולתאם איסוף, הם שמחו, הנערים שמחו, ואני עדיין לא מאמין כמה מזל היה לצב הזה שלגמרי במקרה עברנו לידו.

אין לי מושג אפילו איך לחשב את הנתון הסטטיסטי אבל זה די הזוי שבכלל מצאנו אותו ובאותה נשימה כמה עצוב למצוא בע"ח כל כך חסר אונים, לדעת שאנחנו אלו שאחראיים לכך שהאבולוציה היום צריכה להתמודד עם תנאים בלתי אפשריים וכמה חשוב החינוך לנושא שימור הטבע ועולם החי.

לצב קראנו ניסים (למרות שהאם הוא זכר או נקבה אפשר לדעת רק בגיל 12 שנה והוא כנראה בן שנה או שנתיים) זה באיזשהו מקום התחבר לנערים כי זה היה שמו האמצעי של שון כרמלי, וגם הם אהבו את הרעיון שפירוש השם מתקשר עם מזל רב... נקווה שימשיך כך.

"...בעודי סוקר את הים והמציאות שהוא מספק, אני רואה שאנחנו מתקרבים לאיזה שק יוטה שצף במים וכמו שאנחנו עוברים אותו אני קולט שהיה נראה כאילו יש עליו איזה בע"ח שאולי נראה קצת כמו צב. המשכנו עוד כמה מטרים ואני אומר לסקיפר "נראה לי שראיתי צב על השק הזה שעברנו..."

בגדול, פה הייתי אמור להפסיק לכתוב... אבל יש עוד סיפור קטן שקשור או לא קשור לעובדה שכל הכתיבה הזו מתרחשת על היאכטה בדרך חזרה לארץ המובטחת, וממש עכשיו התרחש "as we speak" מקרה מרגש שאני חייב לספר, אז נעה בבקשה עוד עמוד.

הפלגה על היאכטה נשמע כמו סיפור מאוד רומנטי, אבל בתכל'ס מדובר בשעות רבות בתוך חבית מתנדנדת בלב ים, שעות רבות (19 במקרה של קפריסין) שבהן, אם לא חוטפים מחלת ים, אז יש זמן לחשוב על החיים ובעיקר להעביר את הזמן.

אני הבאתי איתי להפלגה כיסא. מניסיון (הפלגה שלישית) אני יודע שאחרי שכבר נגמרים הנושאים לשיחה, אין כמו לקחת אתנחתא על החלק הקדמי של הסירה, לשמוע מוזיקה ולהסתכל על המרחבים האינסופיים של הים. בהפלגות האלו יוצא לראות בעיקר דגים מעופפים, קצת עופות מים, המון לכלוך ואם יש מזל אז דולפינים וצבי ים.

הבוקר (יום שני 16.7) התיישבתי על הסיפון וכבר חיכיתי לראות את חיפה, וככה בעודי סוקר את הים והמציאות שהוא מספק, אני רואה שאנחנו מתקרבים לאיזה שק יוטה שצף במים וכמו שאנחנו עוברים אותו אני קולט שהיה נראה כאילו יש עליו איזה בע"ח

שאולי נראה קצת כמו צב. המשכנו עוד כמה מטרים ואני אומר לסקיפר "נראה לי שראיתי צב על השק הזה שעברנו" וממש מתאבס מהרעיון, אחרי עוד כמה מטרים אני פונה אליו "טוב, תסובב את היאכטה..." אמיר שמואלי (הסקיפר) כיוון את היאכטה והתחיל לשוט לכיוון שהצבעתי אליו, לפי דעתי

מהנעשה בקיבוץ

תערוכת צילומים של ילדי המרחב הבוגר

תערוכה של צילומים, המוצגת בחדר האוכל, מורכבת מתמונות שהילדים צילמו ברחבי הקיבוץ. זו פעם ראשונה שמתקיימת תערוכה שכל כולה פרי יצירתם של ילדי הזורע. הילדים יצאו לצלם ברחבי הקיבוץ את המקומות שחשובים עבורם וניתן להבין מכך איך רואה הדור הצעיר את הקיבוץ.

מרחב

בחרנו לצלם את המרחב מכיוון שאנחנו מרגישות שהמרחב הוא כמו הבית השני שלנו ואנחנו מרגישות בו בטוחות. יש כאן פעילויות ממש כיפיות, מעניינות ומושקעות. וסיבה נוספת היא שאנחנו מבלות פה את רוב שעות היום.

חברי הקבוצה

בר מזרחי, מיה הוכמן וליאור.

תיבת נוח

צילמנו את תיבת נח כי מסמן את הילדות הטובה בקיבוץ. בנוסף, בתור ילדות אהבנו להגיע לתיבה, לטפס, לרוץ ולשחק שם במשך שעות.

כיכר הכניסה לקיבוץ

הכיכר בעינינו זה אחד המקומות שהכי מסמלים את הקיבוץ שלנו. כל מי שמגיע לקיבוץ רואה אותה והיא תמיד יפה ופורחת בדיוק כמו הקיבוץ.

חברי הקבוצה

רותם רגב, שירה טיקטין, שיר כפרי, עידן לנג-רביב, מאיה סורזון.

שביל הפרחים ליד מוזיאון וילפריד

בחרנו במקום הזה כי זה מקום שתמיד פורח ומטופח, אנחנו אוהבים לעבור בשביל כי הוא במרכז הקיבוץ ומאוד יפה.

גינת הגמדים

אנחנו רואים את הגינה הצבעונית והמקורית כל פעם כשאנחנו בדרך לבריכה, יש בה קישוטים ופסלים שלא ראינו בשום מקום אחר וכיף לעצור ולהסתכל.

חברי הקבוצה

אור מובדלי, בן האוכן, יואב כהן-אייל, עומר יוקר.

העץ בדשא הגדול

בחרנו את המקום בגלל העץ הגדול, הטבע והירוק שמסביב. העץ נותן צל בימים החמים וכיף לשבת על הענפים הגדולים ולדבר. לדעתנו זה אחד המקומות היפים בקיבוץ הזורע. הלב מסמל את החברויות שנוצרו בקיבוץ.

מלבו

בחרנו בכלבו כי הכלבו הוא אחד המקומות המרכזיים בקיבוץ. אנחנו, בתור ילדים, אוהבים ללכת לשם ביחד מדי יום.

חברי הקבוצה

אלי שחם, נעמה אקסלרד, נעמה ברקאי, מורן ביסקר, עמית כפרי, נגה שדמון.

מדגה

בחרנו להגיע למדגה כי יש שם מגוון גדול של דגים מאוד צבעוני ויפה שמתאים לאווירת הקיבוץ.

אורווה

בחרנו לצלם את הסוסים באורווה כי אנחנו מאוד אוהבים להגיע

הסברי הילדים לתמונות

מעניין לקרוא את הסברי הילדים לתמונות שצילמו. הדבר מאפשר הצצה לעולמם, לדרך בה הם תופסים את הקיבוץ ואת החיים כאן...

בריכה

בחרנו בבריכה בגלל שלא יכולנו לדמיין את החופש הגדול בקיבוץ בלעדיה. אנחנו אוהבים להגיע לבריכה ולהנות מהשילוב המיוחד של המים, הטבע היער. והשקט (רוב הזמן).

מוזיאון וילפריד

אנו זוכרים כמה אהבנו לבקר במוזיאון וילפריד בגיל צעיר יותר ולכן בחרנו בו. המוזיאון הוא אתר חשוב מאוד בקיבוץ כי שם העבר, ההווה והעתיד נפגשים.

אבו זרק

מקום יפה וחביב למדי, כיף להגיע לשם לבד או עם חברים, להתנדנד בנדנדות בין הענפים, לדבר וגם סתם לשבת שם ולהנות מהשקט.

חברי הקבוצה

תומר חזן, עופרי אלף, אלמוג חזן, איתמר שפייר, אפיק אייזנפיש.

אורווה

בחרנו לצלם באורווה בגלל הנוף הטבע והאווירה הרגועה והשקטה. באורווה הכל פורח ונקי, יש שם תצפית יפה, וכמובן הסוסים שתמיד כיף להיות לידם.

בריכות דגים

בחרנו לצלם את הנוף של בריכות הדגים מכיוון שאנחנו מאוד אוהבות להגיע לבקר בבריכות הדגים. הדגים צבעוניים ויפים, והאנשים של המדגה תמיד מקבלים אותנו יפה.

חברי הקבוצה

נופר אזן, אורי פינטו.

מוזיאון וילפריד

מוזיאון וילפריד הוא מקום של אומנות יפה וטובה וציורים שמגיעים מכל מיני ארצות בעולם. אנחנו אוהבים להגיע ולהסתכל על דברי האומנות היפים ולשמוע הרבה סיפורים. בנוסף, המבנה מאוד מרשים.

אבו זרק

אנחנו בחרנו לצלם את שביל הכניסה לפינת הישיבה באבו זרק. השביל ופינת הישיבה הם מקומות יפים מאוד של טבע וצמחייה. כיף לשבת ולהירגע שמה וגם להקשיב לצלילי המקום.

חברי הקבוצה

ברי גרינשטיין, נועם טיקטין, ליעד ג'ובי

רפת

בחרנו את הרפת כי זה מקום מרכזי בקיבוץ, אנחנו זוכרות כמה אהבנו להגיע לבקר ברפת, לראות את החליבות, ללטף ולהאכיל את הפרות. בנוסף, אנחנו מודות לפרות על כך שהן מייצרות לנו חלב ושלל מוצרים כמו: קוטג' גבינה לבנה ועוד...

התות, ללטף ולהאכיל את כל החיות ולעבוד יחד עם לוס בפינת החי.

פינת רני

פינת רני היא מקום שקט ויפה שאנחנו אוהבים להגיע לשם לאורך כל השנה. במקום אפשר לעשות פעילויות, לדבר ולשחק הפינה יפה, וחשובה לנו מאוד ולכן בחרנו לצלם אותה

חברי הקבוצה

ליה זינגר, תום בר, מעיין גורן

לאורווה, להיות עם הסוסים ולהשקיף על עמק יזרעאל מנקודת התצפית. המקום והנוף יפים מאוד.

חברי הקבוצה

סתיו קליר, נועם לביא, אלמוג קמינר, מיטל אבריאל.

פינת חי

בחרנו בפינת החי כי זה אחד המקומות שהילדים בקיבוץ הכי אוהבים. אנחנו אוהבים להגיע לפינת חי לשחק, לאכול מעץ

יום תרומה לקהילה של ילדי המרחב הבוגר

ביום זה התגייסו ילדי המרחב לפעולה של עשייה. הם עישבו, ניקשו ושיפרו אני פני הקיבוץ, באזור חדר האוכל והמועדון לחבר, בשיתוף פעולה עם הנוי, ותודה לרן!

הטקס המסורתי של מסיימי י"ב - קבוצת הוריקן

הטקס המסורתי נערך ביום שישי האחרון מחוץ למועדון לחבר. נכחו בו חברים רבים, צעירים ובוגרים שבאו לאחל בהצלחה לקבוצה נוספת של בוגרים היוצאת לדרך חדשה.

תרגיל מערך הכבאות של קיבוץ הזורע

התרגיל המדובר התרחש בשבוע שעבר בדשא הגדול שמתחת לבריכה. בתרגיל השתתפו הצוות המקומי של מערך הכבאות. מהעבר השני, בתפקיד האש, נראו ילדי כל הגנים והמרחב הצעיר, שמחים וצוהלים ובעיקר מאוד רטובים. המים לא עצרו לרגע את להבות השמחה של החבורה הצעירה ונאחל שבמפגש עם האש האמיתית (שלא יגיע) יד הכבאים שלנו תהיה על העליונה.

אירוע פרידה מנירית הגנת

נירית היקרה מסיימת ארבע שנים כגנת מובילה, קודם ברקפת ועכשיו בשקד. עבודתה זכתה להערכה גדולה מצד ההורים שמיאנו להיפרד וארגנו לה ביום שישי האחרון אירוע פרידה קטן בקבלת שבת משותפת עם הילדים. נאחל לנירית ולמשפחתה הצלחה בביתם החדש ואנו מאמינים כי היא תמשיך להוות נכס בכל מסגרת בה היא תהיה.

צריכת חשמל חכמה במשקי הבית ואיך זה קשור לשינוי אקלים?

/ דניאל רענני, מנהל פרויקט צריכת חשמל חכמה

חשמל ותחבורה (יבשתית, ימית ואווירית), כריתה מאסיבית של יערות (בהיעדר יערות שבתהליך טבעי סופחים פחמן דו-חמצני, עולה ריכוזו באטמוספירה), גידול עדרי בקר הפולטים כמויות גדולות של מתאן, דישון כימי כבד של שדות חקלאיים ועוד. מחקרים מראים שלמעלה מ-70% מסך גזי החממה המתווספים מידי שנה לאטמוספירה הם תוצר של ייצור וצריכת אנרגיה, ולכן החיסכון באנרגיה בכלל ובחשמל בפרט חשוב במיוחד לצמצום פליטות גזי החממה.

איך זה קשור אלי?

שינוי אקלים מבטאים לא רק את ההתחממות הגלובלית, אלא גם חורפים קשים במיוחד. תופעות חריגות כמו שלגים באזורי החוף, שיטפונות והצפות עקב עליית מפלס פני הים ומערכות אקלימיות הגורמות לעליה בעוצמה ובתדירות של סופות הוריקן וטיפון.

משבר האקלים העולמי דורש שינוי בהרגלי החיים שלנו החל מהיום ולטווח ארוך. אנחנו חיים בעידן צרכני המעודד אותנו לחיות ברווחה ואנחנו לא ממהרים לאמץ התנהגויות שאולי יפגמו באיכות החיים שלנו, אך כל צעד שנעשה לטובת הסביבה הוא חשוב ותקף בכל תחומי החיים - לרכוש פחות בגדים ופחות גאדג'טים, לייצר פחות אשפה, לאכול פחות בשר, לנסוע בתחבורה ציבורית או שיתופית ולצרוך פחות חשמל.

גם מסע של אלף מילין מתחיל בצעד אחד קטן. כבודדים, כל שינוי שנעשה הוא אמנם קטן, אך אם כולנו נשנה, הוא יהיה גדול ומשמעותי.

שיטפונות היסטוריים ביפן, גל חום קיצוני בקנדה, שריפות ענק משתוללות בקליפורניה שבארה"ב - זהו מקבץ אירועים אקלימיים חריגים רק מהימים האחרונים. ככל שיעברו השנים, אנחנו נהיה עדים ליותר אירועים כאלה, שייגבו מחיר כבד של תשתיות וחיי אדם. מזג אוויר קיצוני מסכן גם את מקורות המים, המזון, החקלאות והבריאות של כל המינים החיים על כדור הארץ. גם בישראל, אנחנו כבר חווים עלייה בתדירות ובעוצמה של גלי חום, החרפה של תקופות הבצורת וצמצום בכמות המשקעים הכוללת.

מהו שינוי אקלים?

המושג 'שינוי אקלים' מבטא שינויים מהירים יחסית באקלים כדור הארץ, ועיקר ההתייחסות היא להתחממות הגלובלית כתוצאה מעלייה בפליטות גזי החממה (שהעיקריים הם פחמן דו-חמצני, מתאן וחמצן דו חנקני). למעשה, תפקידם של גזי החממה לבלוע גלי חום ולהחזירם לכדור הארץ ולשמש לו כמעין "שמיכה". שימור החום נחוץ כדי לקיים כאן חיים. אלמלא גזי החממה, הטמפרטורה הממוצעת על פני כדור הארץ הייתה בערך 18 מעלות מתחת לאפס.

ההתחממות העולמית שאנו עדים לה, מקורה בריכוז הולך וגדל ושינוי טבעי של גזי חממה. אותה "שמיכה" הולכת ומתעבה והחום תחתיה עולה. הסיבה העיקרית לעליה בריכוז גזי החממה היא הפעילות האנושית החל מהמהפכה התעשייתית ועד ימינו, הכוללת את תהליכי התיעוש והייצור ההמוני, שריפת פחם, גז ונפט לצרכי הפקת

"...משבר האקלים העולמי דורש שינוי בהרגלי החיים שלנו החל מהיום ולטווח ארוך. אנחנו חיים בעידן צרכני המעודד אותנו לחיות ברווחה... אך כל צעד שנעשה לטובת הסביבה הוא חשוב... לרכוש פחות בגדים ופחות גאדג'טים, לייצר פחות אשפה, לאכול פחות בשר, לנסוע בתחבורה ציבורית או שיתופית ולצרוך פחות חשמל..."

NASA_Kathryn Hansen

National Geographic covers

פרויקט צריכת חשמל חשינוי שכל אחד מאיתנו יכול לאמץ

כפי שאתם בוודאי יודעים, בימים אלה מתקיים בקיבוץ פרויקט מחקרי ייחודי בנושא צריכת חשמל חשינוי במשקי בית מטעם חברת משקי הקיבוצים, חברת אורות הזורע והמרכז הבינתחומי הרצליה ובתמיכת הקרן הלאומית למדע.

מטרת הפרויקט להפחית את צריכת החשמל של משקי הבית בשעות השיא (10:00-17:00) בימי חול ולהסיט את צריכת החשמל של מכשירי חשמל שאינם הכרחיים (כמו מכונות כביסה, מייבשים, מדחי כלים ודודי חשמל ואחרים) לשעות הערב או שעות הבוקר המוקדמות.

בעזרתה של רשת המונים החכמים המותקנת בקיבוץ מתועדת צריכת החשמל בבתי לאורך כל שעות היממה וצוות הפרויקט יכול לספק מידע לחברים אודות הצריכה שלהם וגם להציע לצרכני החשמל הגדולים בקרב משקי הבית הצעות לשיפור ולשימור כדי לעודד אותם לחסוך בחשמל.

כדי להעלות את המודעות לפרויקט למטרותיו הקטנות והגדולות - לחסוך בחשמל ולהיטיב עם הסביבה - קיימו במהלך השבועיים האחרונים מספר פעילויות בקהילה. באולם המופעים התארח הסרט 'Revolution' העוסק בהתחממות הגלובלית ובהשפעתה על המערכות האקולוגיות באוקיינוסים ועל פני האדמה. שכבת הנוער עסקה בנושא אנרגיה ובנייה ירוקה במסגרת פעילות של 'הגן הסולרי' ופרופ' יואב יאיר, דיקן בית הספר לקיימות מהמרכז הבינתחומי הרצליה, הרצה במסגרת פעילות גש"ר על שינוי אקלים והשפעתו על המזרח התיכון ועל ישראל. במקביל ולאורך כל הקיץ, משקי בית שהוגדרו כצרכני חשמל גדולים מקבלים הודעות סמס על הצריכה הביתית שלהם וטיפים המעודדים לחסוך בחשמל.

אנחנו מזמינים את החברים להפנות אלינו שאלות בנושא לכתובת isf@idc.ac.il ולקחת אחריות על העולם שנשאיר אחרינו לדורות הבאים.

Colvill Anderson

Agung Prasetyo

Senior Airman Jesse Lopez

Jeff Walsh Cass Hodge

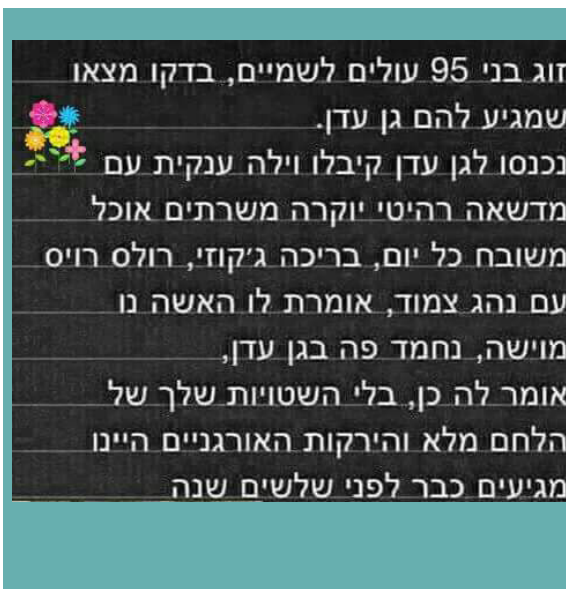
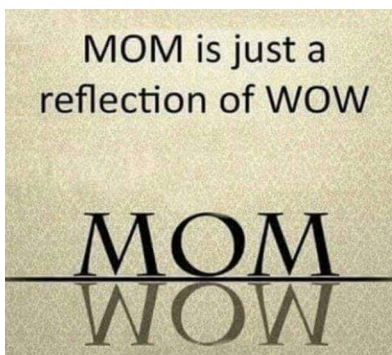
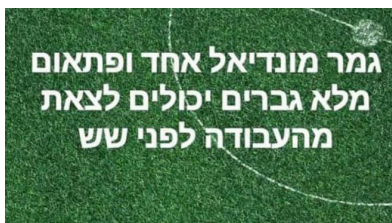

Roy Luck.jpg

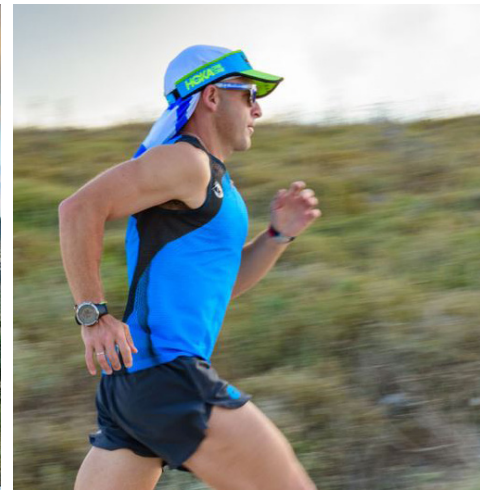

Kristian Buus

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלאג

*חייבת, פשוט חייבת להשיג כזו מגבת!!!

יומני הריצה - ריצת חייו של קובי / בועז בש מרץ'

מהשגיו ואופן התנהלותו בעבר, ובעצם מיישם בהווה, סוג של עתיד משופר, סוג של "אני משופר" וכך מגשים למעשה את תפיסתו העצמית.

כתבתי בעבר על פוטנציאל הנזק וכן על פוטנציאל התועלת הקיימים בראשנו, בהתאם לתפישה שלנו את עצמנו וכן באופן תפישתנו את "החיים" או "העולם". תפישה מלאה זו נקראת "פילוסופיית החיים" שלנו והיא קיימת בין אם אנו מודעים לה או לא.

שני הספרים הטובים ביותר שאני מכיר בנושא הם - "אפלטון במקום פרוזק" (לו מרינוף) ו"אינטליגנציה חיובית" של (שירזאד צ'אמין)

קיים פער כמובן בין המציאות כפי שאנו תופסים אותה (הן לגבי עצמנו והן לגבי "אופן התנהלות העולם") לבין המציאות הריאלית, המעשית. פער זה יכול להזיק לנו כאשר הבנתנו את העולם שגויה והחיים אינם מתרחשים בהתאם לתחזיותינו, וכן כאשר אנו "חושבים נמוך" על עצמנו ומיישמים תפישה זו בפועל לרעתנו. כמו כן נוכל ליפול (וחזק לפעמים) כאשר תפישתנו את עצמנו גבוהה בפער ניכר מהיכולות והכישורונות שלנו בפועל! כך שראשית כל, עלינו להיות מודעים ככל האפשר לתפישות שלנו (כלפי עצמנו והעולם) ולנסות לנטר אותן מדי פעם בחשיבה וניתוח רציונליים.

מחשבה נוספת עלתה בי כאשר שמעתי התייחסויות של אחרים למסע האפי של קובי להגשמת עצמו

התייחסויות בנוסח "הוא משוגע" ו"זה לא נורמלי" (במקום "וואו! כל הכבוד לו על ההשקעה וההישג!")

גרמו לי לחשוד שהן באות כדי להגן על האגו שלנו (של המתייחס) מפני ההבנה שאנו עצמנו, לא מסוגלים להתחייב ולבצע הישגים בסדר גודל כזה! אנו "מקטינים" את ההשקעה וההישג של קובי ע"י סיווגם

כ"שיגעון" ובכך לא צריכים להתמודד עם ההבנה שאנו "קטנים בכמה מידות" ממנו (בתחום זה לפחות) ❖

קישורים: [האתר של קובי](#) ו [אתר מרוץ ה 3,100 מייל](#)

בשבועות האחרונים, בעוד רוב הציבור נצמד לשידורי המונדיאל (או נאלץ לקבל עליהם דיווח מחבריו...) אני עקבתי אחר אירוע ספורט גדול ומשמעותי הרבה יותר עבורי - ריצת חייו של קובי אורן.

על קובי כבר כתבתי ב"יומני הריצה", על האתגרים וההצלחות הבלתי נתפסות שלו בתחום ה"מירוצים הרב יומיים". מרוץ רב יומי, כשמו כן הוא - מרוץ המתמשך בד"כ בין שבוע לשבועיים במקומות שונים בעולם ובתנאי שטח שונים בעולם. חלקם מתבצע במדבריות ושטחים הררים וחלק בתוך ערים או במסלולי ריצה מעגליים.

קובי כבר ניצח בשמונה (!) מרוצים רב יומיים כאלו בעולם שהגדול ביותר בהם היה של 1,000 מייל!

אבל בימים אלו, אם לא קרה בינתיים איזה משבר גדול, עבר כבר קובי יותר מ 3,600 ק"מ בדרכו לסיום המרוץ הארוך ביותר בעולם - 3,100 מייל! (כ-5,000 ק"מ) בקווינס ניו יורק. לאורך המרוץ עד כה, שמר קובי על המקום השני מתוך 10 משתתפים במרוץ, בפער ניכר (של שני המובילים מהאחרים). קובי מסתייע ב"צוות בסיסי" אחרי שלא הצליח לממן צוות מסייע מלא ועבר כבר כמה משברים גופניים (כפות רגליים פצועות, שרירים תפוסים ועוד) ומן הסתם גם נפשיים (תוכלו להתרשם מתיעודי הרשת בעצמכם).

כמה מחשבות שעלו לי בתקופת המעקב הזו:

קודם כל איזה מין "דרייב" צריך כדי לצאת למאמץ פנומנלי כזה וכן כדי להחזיק מעמד בו? נראה לי שהתשובה קשורה לתדמית העצמית שלנו שיכולה לפעמים להיות "גדולה מהמציאות". האופן בו אנו מדמיינים את ה"אני העתידי" שלנו (מי שאהיה בעתיד) או ה"אני האמתי" שלנו (מי שאני בפוטנציאל) - מאוד משפיע על מעשינו, החלטותינו וכמות הביטחון העצמי שלנו. מי שראה את סדרת סרטי ה-MATRIX בוודאי יודע מהו ה-"Residual self image" או האופן בו מופיעים האנשים ש"מתחברים" למטריקס.

מי שמדמיין את עצמו כאדם חלש, חסר ביטחון וחסר כישרון, יפעל כך גם במציאות לעומת מי שמדמיין את עצמו (גם בתת המודע) כבעל יכולת ופוטנציאל גבוהים יותר

טלפני, טלפני, כדי שלא אדאג לך / יעל כרמי

חייכתי מבעד לדמעות. אחר כך התחבקנו. וכמו אחותה הבכורה, שהתגיסה לפני 6 שנים, גם אותה אימצתי אל לבי ולא יכולתי לשחרר. 'אמא, די, את חונקת אותי'. 'לא אכפת לי, עוד קצת'.

כשנבלעה מאחורי השער, הלכתי לעמוד עם שאר ההורים מתכוננת לנופף לשלום. הנה מישהי עם שיער ארוך וחולצה עליה כתוב 'רק קרבי' וכשעלתה לאוטובוס, מחאו לה כל חברה כפיים. הנה מישהי שנראית כמו ילדה בת 10 שעוד מעט התרמיל ישא אותה במקום שהיא תישא את התרמיל. האם שעמדה לידי בכתה, ובעלה חיבק אותה. 'שמעתם?'

עברה שמועה, 'הן כנראה ייצאו כבר ביום חמישי, אז אוכל לעשות איתה סיבוב עם המדים אצל סבא וסבתא'. דלתות האוטובוס נסגרו ונהמה גדולה עלתה: 'להתראות, דרך צלחה, תחזרו בשלום'. וכל התרמילים הגדולים והכבדים שמילאו את בטן האוטובוס, התחלפו בעיני ההורים לתיק חטיבה ולילקוט בית ספר ולתיק גן וורוד.

האיש שלי הושיט לי את ידו והלכנו לאוטו. 'מגיע לנו בית קפה, אני חושב' הוא אמר והתיישבנו ב'קפה שני' על

הורים וחברים מנופפים לשלום למתגיסים החדשים

עוגת פרג ושטורדל תפוחי עץ ושתי כוסות קפה קר.

'טעים לכם?' שאל המלצר הוותיק ואני הנהנתי מבעד לדמעות שהמליחו את המאפים המתוקים והנהדרים.

'היא תהיה בסדר', הוא אמר ואני רק יכולתי להנהן בראשי ולהגיד לו: 'אני צריכה לבכות, טוב? אני צריכה לבכות על כך שאני לא יכולה להתקשר לאמא שלי, ועל הרגע ההוא לפני 12 שנה בו סיפרנו לילדות על המשפחה המתפרקת, ועל המעבר לקיבוץ ועל החיים החדשים שמתחילים עכשיו'.

היי ברוכה, בתי היקרה. טובת הלב, החכמה, המוכשרת. מצאי את מקומך, רכשי לעצמך חברות חדשות. הלוואי שהשירות הצבאי יהיה עבורך טוב ומעשיר ומשמעותי. הלוואי שתתקלי תמיד במפקדות ומפקדים שיקשיבו ויהיו הוגנים ומלמדים. שמתי לך בתיק לחמנייה עם חביתה ועגבנייה, כמו שאת אוהבת.

שמרי נפשך וטלפני, את שומעת? בכל שעה. מוקדם בבוקר, באמצע הלילה, בשנ"צ של שישי בצהריים. תעירי, תציקי כדי שלא אדאג לך.

אנחנו כאן בבית, מחכים לך, ולכולכם ושומרים עליכם מרחוק.

אל האוטובוס שעל שמשותו כתוב 'אבי השובב' עלו המתגייסות הטרויות. התחלקנו בנשיאת התרמיל הכבד עד שאמרה המתגייסת: 'תנו לי, אני אצטרך להתרגל מתי שהוא'. רוח טובה נשבה וייבשה את הלחות שעלתה מהים. משפחות, חברות וחברים של מתגייסות הגיעו למוזיאון ההעפלה וחיל הים בחיפה. כשהגענו לקצה המדרגות, וכל הים נפרש תחתינו, היא הושיטה לי את ידה ואני החזקתי בה חזק, כמו פעם, כשעברנו את הכביש לגן כרמלה בשכונת האוצר בחדרה.

'הורים', אמרה אחת החיילות, 'אתם מחכים להן שם'. וכך עמדנו וחיכנו.

כבר הייתי כאן, במקום הזה, לפני כ-6 שנים עם בתי הבכורה, מעין. במקום בו מסתיים פרק חיים אחד ומתחיל פרק חיים חדש. במשך חודש ימים קנינו וקיפלנו וארזנו. נזכרנו בעוד דבר ועוד אחד, כדי שלא יחסר. כדי שלא יהיה קר ולא יהיה חם, ולכל דבר שיפתח, יהיה ריח כביסה נקי של בית. התרמיל הלך ותפח, מילא את החדר, ושתינו הנפנו אותו באוויר, אומדות את משקלו, מנסות אותו פעם על גבה, פעם על גבי, כאילו אני זו העומדת שוב להתגייס.

כשנולדה בתי הבכורה, קטנה, כחולה ובעלת הפרעה לבבית קלה, כך ניסח זאת הרופא הצעיר שעמד ליד מיטתי, מטושטשת מהלידה, ניסיתי להבין מה הוא אומר ולא הצלחתי. בהמשך הבנתי, אוהו, ועוד איך הבנתי. אחרי שני צנתורים בלבה הקטן, הפכתי מומחית למונחים רפואיים. בבוקר הניתוח, ירדנו במעלית והיא קטנה, בת ארבע, ישנה עלי, אינפוזיה מחוברת לזרועה הדקה, ושם, בפתח חדר הניתוח חיכתה לנו אחות נמוכת קומה, כמעט ילדה, בכובע מנתחים צבעוני, ששלחה אלי את זרועותיה לקחת את בתי. ברגע הזה לא יכולתי להיפרד. באופן הפשוט ביותר לא הייתי מסוגלת למסור לאחות הקטנה את ילדתי הישנה. 'תשמרי על הילדה שלי, את שומעת?' אמרתי לה והאחות הרימה אלי עיניים קרועות לא מוכנה לחוזה שהוגש לה, אומרת 'אוי לא, בבקשה אל תגידי לי את זה', ואני תפסתי אותה בזרועה, לא מוותרת 'תשמרי על הילדה שלי, את שומעת? תשמרי עליה'. על תעודת הזהות של המתגייסת הודבק 'אוטובוס מספר 2'. כשהתמלא אוטובוס מספר 1, הרימו כל ההורים והחברים והקרובים את ידיהם, ונופפו לשלום. 'חבל שלא הבאת מטפחת אדומה עם נקודות לבנות', אמרה המתגייסת, ואני

היה היה

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

1

מים שנשפכו לריק יפרו שדה וגן

לפניכם קטעים הנוגעים להקמת בריכת האגירה. מי הקים? מהיכן המים? וכיצד שכנענו את משרד החקלאות לתמוך בפרוייקט? / צוות הארכיון

בריכות אגירה

בקיץ 1956 נכרו בקיבוץ הזורע, בעזרת משרד החקלאות בריכות אגירה על שטח של 150 ד'. שטח הכרייה השתרע על פני אדמה ביצתית אשר לא נתנה כל יבולים במשך שנים רבות אף כי נזרעה בקביעות, המים הזורמים לבריכה הם משני מקורות: המקור העיקרי הוא נחל פוריר, השני מעיין אבו זריק, בריכות אילו הן השלב הראשון של תכנית גדולה יותר אשר בביצועה בעתיד תכלול את מרבית אדמותינו הביצתיות של קיבוץ הזורע.

בשלב הראשון שהוצא לפועל מגיעה כמות המים הנאגרים ל-250.000 מ' ואחרי ביצוע כל התכנית ייאגרו ס"ה 700.000 מ' מים. מים אלה ישמשו בעיקר להשקיית מרעה קיצי לגידול בקר לבשר וכן לשטחי שלחין: תירס לגרעינים, בוטנים וכותנה.

ואדי פורר מוביל מדי שנה כ-2 עד 3 מיליון קוב מים הנשפכים ללא ניצול לתוך הקישון ומשם לים. המים הזורמים בהתמדה החל מחודשי הסתיו ועד לשלהי האביב ועוצמתם מגיעה לשיא בחודשי ינואר - פברואר עד 3.000 קוב לשעה. במעלה הוואדי הוקם סכר להפניית מי הוואדי אל תוך תעלת אבן המתמשכת לאורך מורד ההר הנטוע יער אורנים. קטע התעלה באורך 200 מ' הוא שריד מן התקופה הביזנטית

והוא חצוב עד לעומק של 3 מ' בתוך הסלע. לפנים שימשה תעלה זו להזרמת מים אל טחנת קמח אשר שרידיה נשארו עד היום הזה.

בגבולות המשק נשפכים המים לתוך צינור בקוטר 10 צול המוליכים אל בריכת עפר שנכרתה בשנת 1942 במטרה לאגור מי - לילה של "חברת מקורות". מבריכה זו מובילים את המים בתוך רשת הקיימת אל בריכות האגירה. "ספק" המים השני הוא מעיין אבו - זריק. באר הכפר נבנתה בתקופת המנדט ונהרסה בימי מלחמת השחרור. מאז נחרבה הבאר חדרו מימיה אל כל השטחים הסמוכים והפכום לביצה. לאחרונה ניקו את הבאר ונחפרה תעלה בעומק 3 מ' לקליטת המים.

כיום מוצאים המים באמצעות סיפון בעומק של 4 מ'. הסיפון מתחבר אל קו צינורות אסבסט, המוליך את המים אל הבריכות במשך כל השנה.

כך נאגרים המים בבריכות והופכים ביצה שגרמה אכזבות לגורם כלכלי. בימות הקיץ משמשים המים להשקיית שטחי מרעה לעגלים, גידול בקר לבשר, שדות תירס, סורגום, כותנה, בוטנים ועוד. שילוב זה של מים זולים, אדמת ביצה שאין לה ניצול אחר, הוא צעד חשוב לקראת התפתחות משק הזורע בפרט והגברת היצור בכלל.

התמונות המצורפות שייכות לאלבום שנשלח על ידי ולטר שטיין למנהל משרד החקלאות באותם ימים, חיים גבעתי, כהוקרה על עזרתו. הצלם, כמוכן אשר כנארי. אלבום זה הוחזר לקיבוץ אחרי 25 שנים. מי יודע, אולי בסוף נקבל בחזרה גם את הגדת עתלית?

נכתב לרגל החזרת האלבום (04.01.1979):

אלבום זה הוחזר לנו 25 שנה לאחר שנמסר כמתנה לחיים גבתי - מי שהיה אז מנהל משרד החקלאות ב-20.01.1956. בשנים ההם היה עיקרון שבעמק המערבי לא תהינה בריכות, ובעיקר לא בריכות דגים. ולטר שטיין הצליח לשכנע את אנשי משרד החקלאות ובעיקר את גבתי, שבריכת מאגר בעמק תגדיל את כמות המים העומדים לרשות החקלאות ותאפשר הרחבת המרעה בעמק. עם גמר העבודות הגיש ולטר אלבום זה לגבתי כאות הוקרה על תמיכתו ועזרתו. נמסר: מולטר שטיין וחנה נהב

בריכות אגירה התעלה הביזנטית. 1956

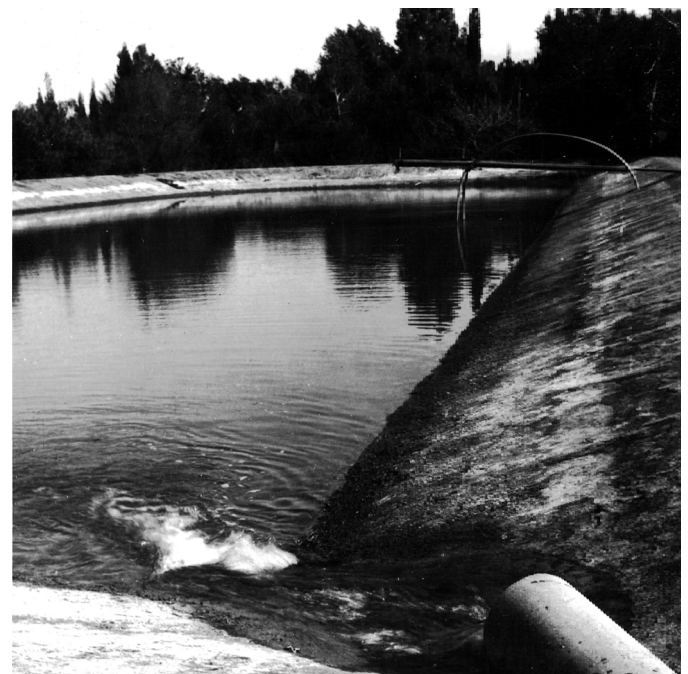
בריכות אגירה בריכות האגירה שהפכו לבריכות דגים. 1956

בריכות אגירה סיפון מים. 1956

בריכות האגירה הכנסת המים לצינור והובלתם לבריכה. 1956

בריכות אגירה בריכת האגירה שהייתה לבריכת שחיה. 1956

10 שאלות ותשובות עם אוריאל בן צבי

גיל: 40

מצב משפחתי: נשוי לברטה + 2 בנים - יהלי וענבר.

מקצוע: "הודיסט" - סוג של מומחה להודו. מארגן, מפיק ומדריך טיולים בהודו. (בין השאר ייעץ וליווה את הפקת תכנית הטלוויזיה "טיול אחרי צבא" בהודו, בהשתתפות פאבלו רוזנברג וגל תורן)

1 זכרון מעניין מהילדות?

אני בגן "אורן" (היכן שהיום מתן). באו לראיין אותנו לעיתון "בשער" לכבוד יום הולדת של הקבוץ. זוכר עד היום שאיחלתי לקיבוץ שכשיהיה גדול הוא יהיה עיר. אני לתומי חשבתי שזאת מחמאה גדולה כי רציתי גם אני להיות גדול... לא זוכר מבוכה על התשובה רק שזה הצחיק את המבוגרים.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"ארמונות של מהארג'ות" (מלכים ראג'פוטים מקומיים שחיים עד היום באזור ראג'סטאן - המדינה הכי גדולה בהודו). חיפשתי, לטובת תוכנית טיול חדשה, ארמונות עתיקים שהוסבו כיום לשמש כמלונות בוטיק. אנשים לא יודעים שבהודו לא הכול עוני ולכלוך, ושיש מקומות מאוד מפנקים. אני בונה כיום גם טיולים בעלי אופי יוקרתי יותר שמביא קהל שבעבר לא ראה את הודו כיעד אטרקטיבי לטיול.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

מאוד אוהב טיולי שטח ברכב 4x4. כשגרנו במרכז היה באותם טיולים סוג של בריחה מהנוף האורבני לטובת המרחבים של הטבע. מאז שעברנו לקיבוץ הטבע נמצא ממש פה מסביבנו ומרגישים פחות צורך לצאת לטבע, מה גם שהילדים פחות נהנים מלשבת ולהג'דע'ג'ע שעות באוטו. אבל כן עושים הרבה טיולי אחר הצהריים קצרים באזור, ולפעמים אפילו עם איזה לילה בשטח. [מוסיף בגילוי לב] זה גם תחביב נהדר כי אני לא אוהב ללכת ולהזיע וברכב יש מזגן...

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלז'ר")?

לא יודע אם זה בדיוק "חטא" אבל כל פעם שנוסע להודו, במסגרת העבודה, חש סוג של חטא על כך שמשאיר את אישתי לבד עם הילדים. גם אם זה לא חטא אלא כורח מקצועי זה קצת מציק לי. אני מחפש כיצד ניתן לשלב את המשפחה בטיולים. לפני שהגענו לקיבוץ טיילנו ביחד שלושה וחצי חודשים בהודו, עכשיו רק צריך לפתח קונספט טיולים חדש של משפחה מטיילת עם משפחות...

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

לא בהודו - שם אני גם ככה מבלה הרבה! הכי הייתי רוצה עכשיו לשבת במסעדת שושי הכי טובה ביפן. לשאלה מה שם המסעדה עונה: אני לא מכיר את המסעדה הכי טובה ביפן אבל מת על האוכל היפני ואם הייתה לי שעה הייתי עכשיו יושב באותה מסעדה שאינני מכיר ואוכל מאכלי ים (sea food) ושושי טרי. [מוסיף ואומר: התשובה מושפעת ללא ספק מקרבת הזמן לשעת ארוחת הצהריים].

6 מהו הפיספוס שלך?

זה נשמע קצת בודיסטי-רוחני, אבל אני לא מאמין שיש דבר כזה "פיספוס". כל החלטה שהחלטתי נעשתה בהתאם לאותו רגע נתון והייתה הכי נכונה שיכלה להיות באותו הרגע. התנסיתי בהמון דברים, עשיתי מלא טעויות אבל לא רואה זאת כפיספוס. מאמין שדברים קורים כמו שצריך ומתי שצריך ומשתדל לחיות כך.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

שואף להוציא להודו טיולים שמשנים לאנשים את החיים. סוג של חוויה

רוחנית שנותנת פרופורציות אחרות על החיים. רוצה להצליח לזמן לאנשים שמטיילים איתי פסק זמן לחשיבה אחרת, להגשמת מאויים וליצירת תובנות משנות חיים. [מראה לי דוגמא של ווטסאפ שקיבל לאחרונה ממטיילת בו היא מתארת את המהפך שחל בחייה עם החזרה לארץ]. סוג של פעילות כזו אליה אני שואף חוויתי לאחרונה עם קבוצה שהוצאתי לטיול מיינפולנס לצפון הודו, כאשר נכנסתי איתם למנזר ולשתיקה שארכה 3 ימים.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

לפני כשבע-שמונה שנים עבדתי בתל-אביב אצל דוד שלי, שהלך השבוע לעולמו, בהפקת סרטים ובעיקר פרסומות. לפעמים קרה שבשביל לחסוך כסף בהפקה שימשתי כשחקן... כל זאת לא הכין אותי לאירוע חד-פעמי: הפקנו פרסומת להלבשה תחתונה בכיכובה של מורן אטיאס. רגע לפני תחילת הצילומים מורן אטיאס פסלה את השחקן שהיה מתוכנן לשחק לצידה. למרבה ההפתעה היא הסכימה שאחליף אותה. במהלך הצילומים לא יכולתי להוריד את החיך מהפנים שלי בשל הסיטואציה אליה נקלעתי. אני הייתי אמור לשכב מתחתיה ולהיות "מחוסר הכרה" והחיך שלי לא תאם את הסצנה. מורן התעצבנה על כך והכניסה לי סטירה. הבמאי התלהב ועודד אותה להמשיך ולסטור לי, פתאום זה נראה לו מאוד מתאים לתסריט... זאת הייתה ההפקה האחרונה בה השתתפתי וסיימת מעניינת לתקופת העבודה בתחום... [הסרטון, על הסיטואציה המיוחדת בה נמצא אוריאל, נמצא במערכת אך לא ניתן להפצה מסיבות מובנות...].

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

עצלנות ספורטיבית. נוטה לדחות את הפעילות הספורטיבית למחר. תמיד מוצא סיבה טובה למה לא לעשות - בקיץ חם, בחורף קר, יש לי משהו יותר חשוב לעשות עכשיו, ועוד ועוד תירוצים. הייתי רוצה באמת לעשות יותר פעילות ספורטיבית ואפילו קניתי לשם כך אופניים לרכיבת שטח.

10 משהו שאתה ביקורתי כלפיו בהזרע ומשהו שאתה אוהב בהזרע?

ביקורתי: קצת קשה לי להביע ביקורת חד-צדדית בעיתון. אני מאמין שאם יש לי ביקורת חשוב שאומר אותה ישירות ובכך אתרום אולי במשהו לשינוי.

אוהב: אוהב את המקום ואת צורת החיים הכל כך מיוחדת הזאת. יש פה משהו שאין בשום מקום אחר בעולם. אנחנו חיים פה בהרמוניה עם הטבע, חווים את שינוי עונות השנה יחד עם הצמחים והחיות שמסביבנו, נושמים אוויר נקי וצח, חיים בין אנשים איכותיים שיש להם הרבה מן המשותף, לרוב הרבה יותר ממה שאנחנו מודעים אליו.

תודה לאוריאל בן צבי על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב